

[Rahbæk Møller]

overvejer vi da seriøst – det gør vi altid, når vi får en henvendelse – men begge partier kom til den konklusion, at det ville vi ikke. Og så bryder man bare forliget. Det er altså, hvad et forlig betyder i dag: forligsparterne kan få lov til at sige ja til det, som V og K har bestemt, men hvis man siger nej, så har det ingen som helst vægt, så brydes forliget.

Dernæst det om talfusket. Forligsbruddet søges solgt med, at reallønnen for de studerende vil udvilke sig ligesom arbejdsmarkedets. Jamen det passer jo ikke. Ministeren har ikke indregnet en række forhold, f.eks. har han i hvert fald glemt at indregne puljeordningerne og dermed indregne diverse sociale forbedringer i de satser, der er indregnet her. Hvad det præcis betyder, vil vi bidrage meget til at få belyst under udvalgsarbejdet. Men tallene, som de står her, passer i hvert fald ikke.

Ud over den falske påstand om, at forligsbruddet vil ligestille lønmodtagere og studerende, søges lovforslaget solgt på, at de sparede midler vil blive brugt til at skaffe ekstra uddannelsespladser.

Fra SF's side køber vi ikke den argumentation om, at det er nødvendigt at skære ned i de nuværende studerendes levedof for at skaffe uddannelsespladser til andre.

Selvfølgelig har Undervisningsministeriet et problem med at skaffe penge nok, men det skyldes jo hverken en naturlov eller en eller anden speciel særhed ovre i Finansministeriet; det er en politisk beslutning, som alle tre regeringspartier er delagtige i, at uddannelse ikke skal prioriteres højt.

Vi mener, det er en forkert beslutning. Vi anfægter ikke, at der skal føres en stram finanspolitik, men netop uddannelsesområdet er så vigtigt for at bringe Danmark ud af krisen, at det burde opprioriteres.

Men de tre regeringspartier prioriterer anderledes. De prioriterer skattelettelser til mennesker med de højeste indkomster og de højeste formuer højere end uddannelse. Og så kan de ikke få penge nok til nødvendige uddannelsespladser uden at skære ned på levedofen for de dårligst stillede. At antallet af uddannelsespladser, der kan skaffes for disse midler, under alle omstændigheder er for lille, skal bare siges som en sidebemærkning.

SF deler ikke den politiske filosofi, der ligger bag regeringens prioritering. Derfor må jeg af-

vise forslaget på det skarpeste. Og endnu en gang undrer det os, at Det Radikale Venstre vil gøre sig til forligsbrydere for at deltage i netop den politik, som Hørup fordømte så skarpt: de riges sammenrotning mod de fattige.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Fru Connie Hedegaard satte spørgsmålstejn ved, om man kunne realisere 12.800 ekstra uddannelsespladser, uden at det gav meromkostninger for det offentlige, undtagen at det medførte et merprovenu i udgifter. Det er rigtigt, som fru Connie Hedegaard har registreret, at en undersøgelse fra 1983, som undervisningsministeren etablerede, viste, at 60 pct. af dem, der er adgangsrant, er på arbejdsmarkedet; 11 pct. af dem er på bistandshjælp, 7 pct. af dem er på dagpenge.

Men fru Connie Hedegaard ved også godt trods den fortrængning, man opererer med ovre i Arbejdsministeriet, at tager man én ud af arbejdsmarkedet, én, som ønsker at komme i uddannelse, som søger år efter år, men som bliver ramt af adgangsbegrænsning og får besked på at søge igen efter at have samlet points nok sammen, og giver vedkommende plads i uddannelsessystemet, så vil en af dem, der står blandt de 300.000 i arbejdsløshedskøen, få et job, og derved vil det offentlige spare en dagpengesats på 125.000 kr. eller en bistandssats, der kommer op i nærheden deraf. Sådant er logikken; sådan kan man finansiere det, hvis der er en politisk vilje til det, men den finder vi ikke hos den nuværende regering.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Da Venstres ordfører i denne sag, fru Hanne Severinsen, ikke er til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende betragtninger.

Dette lovforslag har det gode formål at skabe besparelser på SU-området til finansiering af mellem 1.250 og 1.500 ekstra uddannelsespladser, som der jo er et meget stort behov for.

SU-reformen har bevirket, at modtagere af SU generelt har oplevet en betragtelig forbedring af deres økonomiske vilkår. F.eks. har støttemodtagere, der udnytter adgangen til supplerende indtægter fuldt ud efter reformen, større rådighedsbeløb end lærlinge og elever, der får løn i uddannelsestiden. SU-reformen var dyr fra starten, og udviklingen har nu vist, at refor-